

[Holstein.]

politiske Hovedopgaver, og som den nu i over et Aar uanfægtet har faaet Lov til at fuske med, skønt Spørgsmaalets overordentlige Betydning for vort økonomiske Livs Genrejsning fra alle Sider klarere og klarere indses, stærkere og stærkere fremhæves, og skønt den ærede Ordfører for det konservative Støtteparti, de skiftende Venstreministeriers prøvede og øvede parlamentariske Redningskorps, i Fjor ved denne Tid indtrængende lyste efter et Lovforslag fra Regeringen vedrørende dette Spørgsmaal.

Forslaget er dernæst saglig værdiløst, fordi det, bortset fra en selvfølgelig Opretholdelse af Statens Garantitilsagn til Landmandsbankens Indskydere og Kreditorer, praktisk talt giver Regeringen carte blanche til at ordne Statens Forhold til Landmandsbanken, som den finder for godt, i det Omfang, den kan faa et Flertal i Rigsdagens Landmandsbankudvalg som Gidsel; og kan den ikke det, sker der ikke andet end, hvad der er muligt under den bestaaende Lov. Dette er Betydningen af Forslagets § 7, som den højtærede Handelsminister har peget paa som Hjertebladet i Salaten, som det samlede og lodige Udtryk for Regeringens saglige Mesterskab og Snilde og for dens politiske Overbevisning og Villie i denne Sag. Man kan ikke sige om den højtærede Regering, at den i denne Programsag har sine Meningers Mod, men man kan sige, at den har Mod til at have en hvilken som helst Mening eller slet ingen Mening.

Forslaget er endelig parlamentarisk uantageligt, fordi det forelægges Rigsdagen til Forhandling samtidig med, at den højtærede Regering ligger i Forhandling med udenlandske Bankrepræsentanter om Statslaan og Aktietegning til Landmandsbanken, Forhandlinger, som, saa længe de staar paa, gør Forhandlingen mellem Regeringen og Rigsdagen til en ørkesløs Formalitet, og som præjudicerer eller kuldkafter Betydningen af Lovforslagets § 9, der ifølge den højtærede Handelsminister var det andet Raffinement i Anretningen. Saa vidt det kan ses, har Grundlaget for Forhandlingen mellem Nationalbanken og de udenlandske Bankmænd netop været det Forslag II, som baade Socialdemokraternes og de Konservatives Ordførere har erklæret for saglig uantageligt.

Det er derfor med Rette, at Ordførerne for tre Partier har erklæret det foreliggende Lovforslag for indiskutabelt. Men naar et Flertal i Tinget anser Lovforslaget for indiskutabelt, er der ikke mere at tale om

i denne Sag, thi saa mangler det nødvendige Grundlag og Udgangspunkt for en parlamentarisk Drøftelse. Flertallet vil dog forhaabentlig ikke hævde, at Forslaget er indiskutabelt ved den Førstebehandling her i Salen, som Offentligheden kan følge, men derefter diskutabelt i et eventuelt Folketingsudvalg, hvor Offentligheden er udelukket. Og en Førstebehandling her i Tinget af andre Forslag, Forslag, der ikke af Regeringen eller Medlemmer af Tinget er fremsat som Lovforslag, er jo en forfatningsmæssig Umulighed. Og endelig: at gøre et Folketingsudvalg til Forum for Førstebehandlingen af Lovforslag, der ikke har været og som Regeringen ikke har ønsket drøftet ved en Førstebehandling i Salen, vilde være en forfatningsmæssig Tilsnigelse og Utilbørlighed. Mener den højtærede Regering, at denne Sag er saa forviklet og saa alvorlig og saa vidtrækkende, at vi ikke kan forhandle for aabent Tæppe om et positivt Forslag i denne Sag, saa staar det jo den højtærede Regering og Rigsdag frit for at tage en hemmelig Forhandling her i Folketinget.

Naar Sagen ligger saaledes, at et Flertal her i Tinget har erklæret — og det er jo Tilfældet — Regeringens Forslag for indiskutabelt og uegnet som parlamentarisk Forhandlingsgrundlag, saa er der logisk og parlamentarisk kun to Muligheder: Enten at Tinget henviser Forslaget til fornyet Bearbejdelse af Regeringen, idet Tinget fremdeles indrømmer Regeringen Initiativet i denne Sag, eller ogsaa, at Tinget som Følge af Regeringens Raadløshed og, som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne saa rigtigt fremhævede det, gentagne Brud paa givet Tilsagn og Forudsætninger betragter Initiativet i Sagen som overgaaet til sig og derefter nedsætter en parlamentarisk Kommission, som kan udarbejde og fremsætte diskutabile Forslag til første Behandling her i Salen.

Men for Landmandsbankspørgsmaalets redelige og tilforladelige Behandlings Skyld og for Tingets parlamentariske Værdigheds Skyld bør Tinget ikke fortsat diskutere et Regeringsforslag, som Tinget har erklæret for indiskutabelt. Hvis Regeringen føler Trang til en uforbindende, foreløbig, almindeligt orienterende Drøftelse med Rigsdagen om Landmandsbankspørgsmaalet — og det kunde der maaske være Grund til for den højtærede Regering efter alle Solemærker at dømme —, saa er Fællessalen det rette Sted. Naar det tages i Betragtning, at det parlamentariske Flertal her i Salen har udtrykt sit Standpunkt, for